

Kristína Tenkelová, 12 rokov, Machulince

Tajomstvo v školskom parku

Ako šiestačka som dostala v škole otázku: „Čím chceš byť?“ Tak som odpovedala, že by som chcela byť novinárkou. Na našej škole do školských novín mohli písať iba starší žiaci. Ale raz na hodine slovenčiny sme dostali úlohu zahrať sa na novinárov a skúsiť napísať článok do školských novín. Mne sa článok podaril, ale kamarátke Hane nie. A tak ako sme išli do školského parku. Chodila som tam vždy po škole a prechádzala som sa tam spolu s kamarátkou. Nikdy sme však neboli v zadnej časti parku. A tak sme sa rozhodli, že preskúmame. Prechádzali sme sa niekoľko minút, ale nič zaujímavého sme nenašli. Tak sme išli preč z parku. V tom sa Hana potkla. Pomohla som jej vstať. Ale keď som si uvedomila, o čo sa Hana potkla, ostala som prekvapená. „Veď to je kľučka!“ s nadšením som chytila mobil a odfotila kľučku. „Pohni si! Mne to pripadá strašidelné.“ zatriasla sa Hana. „Nevidíš, čo je pred nami?“ spýtala som sa Hany. „Kanál,“ prekrútila očami Hana. „Ako môžeš vedieť, že je to kanál? A veď kanál nemá kľučku.“ „Tak je to starý kanál. Len si pohni! Je to tu strašidelné!“ zatriasla sa Hana. A tak som ešte hodnú chvíľu presviedčala Hanu, aby sme to spolu otvorili. Keď sme trávu dali z toho dole, tak sa ukázalo, že ja som mala pravdu. Nebol to žiadny kanál, ale sklápacie dvere. Odfotila som ich. „Otvoríme ich?“ spýtala som sa Hany. „Nie! Ukážme ich niekomu dospelému!“ povedala Hana. Ja som otvorila dvere a zišla dole schodmi. „Poď! Pôjdeme len na začiatok.“ prehovárala som Hanu. „Dobre, ale len na začiatok!“ povedala Hana a opatrne zliezla. „Oh, nie! Ja som zatvorila!“ skríkla Hana. A tak sme búchali do dverí. Nešli

otvoriť. Zasekli sa. Hana začala plakať. „Neplač! Určite tu bude východ!“ upokojovala som Hanu. „Ale čo ak toto je komora?“ začala plakať Hana. „Máš tu kľúč od skrinky?“ spýtala som sa s nádejou Hany. „Áno. Prečo?“ pozrela sa na mňa Hana a vytiahla kľúče a podala ich mne. „Vieš, máš tam baterku.“ skonštatovala som. „Počkaj! Ja som zabudla, že máš tu mobil!“ potešila sa Hana aj ja. Vybrala som mobil, ale nešiel spustiť. „Pohni si!“ náhlila ma Hana. „Nejde spustiť.“ oznámila som Hane a v tom sa úsmev vytratil z našich tvárach. „Podaj...“ zobrala mi Hana mobil a skúšala ho spustiť. „Nejde! Má vybitú baterku.“ vzdychla si Hana. V tom sme začuli syčanie. „Bež!“ skríkla som na Hanu a ona sa rozbehla tiež. Pred nami boli dve cesty. Obidve sme bez rozmýšľania vbehli do jednej z nich. V tom som započula pád. „Áááá!“ skríkla Hana. Ja som v tom momente zastala a zasvietila baterkou na zem. Stála som desať centimetrov od metrovej jamy. „Si v poriadku?“ spýtala som sa Hany. „ Hej. Iba som padla.“ odpovedala mi Hana a ja som položila baterku na zem a podala som jej ruku. „To, že som si udrela koleno neznamená, že nevyleziem z metrovej jamy!“ zasmiala sa Hana. A tak sme išli do druhej cesty. „Myslím, že táto cesta niekam vedie.“ povedala s úsmevom Hana. „Dúfajme,“ povedala som Hane a chytili sme sa za ruky, lebo sme sa báli momentu, keď uvidíme, či tá cesta má východ, alebo či nás tam bude čakať prázdnota. Ale v tom momente nám prestala svietiť baterka. „Prečo si zhasla?“ spýtala sa ma Hana. „Ja som nezhasla!“ namietala som Hane. „Daj si ruky pred seba, aby si nenarazila!“ povedala mi Hana. „Do niečoho som narazila,“ ostala som prekvapená a smutná z toho, že tam bola iba stena. „Nič tu nie je! Iba stena! Nemali sme sem ísť! Bola

to moja chyba!" začala som si to vyčítať. „Nie! Bola to moja vina. Nemala som to zavrieť.“ začala si to vyčítať aj Hana. „Počkať?! Tu niečo je! Rebrík!“ zvolala radostne Hana. „Čo? Naozaj?“ začala som sa aj radovať. Prvá som vyliezla ja. Potom Hana. „Aká je tma? Ale sme na slobode!“ skríkla som a do niečoho som narazila. „Sme v tme! Sme tu uväznené!“ začala som panikáriť. „Nie! Sme v nejakom malom úkryte. Vidíš, je tam asi okno. Ide z tade svetlo.“ povedala Hana a začala zaspávať. „Nespi! Musíme ísť ďalej!“ A viac si už z toho dňa nepamätám. Ale asi som zaspala, lebo som sa zobudila na podlahe vedľa Hany. Už bolo svetlo, tak sme videli trochu viac. Drgla som do Hany a tá sa zobudila. Sadla som si a keď som si všimla dvere, bežala som k nim a snažila sa ich otvoriť. „Sú zavreté,“ povedala som a od hnevu do nich treskla. „Tu je stôl! Bude na ňom určite kľúč!“ ukázala Hana na stôl. A tak sme si všimli, že sme objavili niečo vzácne. Dozvedeli sme sa to podľa tabúl s vyrytým textom a starých detských hračiek, ktoré boli v stole v zásuvke. Boli tam staré bábiky a autíčka a dokonca i fotky. Začala som čítať text: „Dúfam, že ten, kto číta tieto slová, sa má lepšie ako sa máme my. Sme tu schovaní pre vojnu. Vojaci nás hľadajú. Schovávame sa. Deti plačú a chýba im rodina. Aj mne chýba rodina. Som tu s deťmi a pomaly sa nám míňajú zásoby.“ Obidve sme ostali prekvapené z toho, že sa na túto chodbu zabudlo. Kľúč sme nenašli, ale podarilo sa nám otvoriť dvere mojou sponkou. A potom? Keď sme sa vrátili domou a povedali, čo sme zažili, tak do podzemnej chodby išli odborníci. Zistili, že text vznikol počas druhej svetovej vojny, kedy sa tu ukrývali obyvatelia nášho mesta. No a ja s Hankou sme boli v každých novinách.

A to nie je ani z polovice všetko. Ja a Hana sme to všetko spísali a vznikol najlepší článok v našich školských novinách. Predali sa hneď prvý deň! A dokonca si ich ľudia sťahovali aj z internetových stránok školy. A tak sme boli známe široko-ďaleko. A navyše sme objavili ukryté tajomstvo školského parku.